

NAŠA LUČ

M A R E C — 1 9 5 6

Veliki teden je pred nami

Zadnji teden tega meseca je véliki teden, v katerem se bodo vršili v cerkvah obredi na spremenjeni način kakor smo na kratko poročali že v prejšnji številki. Marsikdo jih bo šel letos gledat iz radovednosti. Namen spremembe pa je, da bi mi lahko bolj doživeli in razumeli skrivnost in pomen Kristusovega trpljenja in našega odrešenja.

Na CVETNO NEDELJO, oljčnico, naj bi bil obhod z vejami in butarami zelo slovesen. Pred očmi vernikov naj vstane podoba tistega slovesnega vhoda v Jeruzalem, ko je Jezus hotel z veliko manifestacijo prepričati ljudi, da je on zares obljubljeni Mesija.

Branje »Pasijona« (popisovanja trpljenja Jezusovega) je za vse dni skrajšano. Verniki naj bi spoved opravili čimprej v začetku tedna.

Na VELIKI ČETRTEK ne bo več zjutraj sv. maše. Pač pa bo zvečer po peti uri,

da se bodo lahko ljudje spominjali, kako je Jezus zadnjikrat večerjal z apostoli. Po tej zadnji večerji je Jezus ustanovil sv. Rešnjje Telo. Zato bo med sv. mašo obhajilo vernikov, po maši pa čiščenje sv. Rešnjega Telesa do polnoči. Nato pridejo ure, ko so Jezusa v vrtu Getsemani prijeli, ga potem vlačili od Kajfe do Pilata, ga bičali, s trnjem kronali, obsodili na smrt.

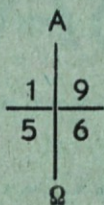
Na VELIKI PETEK tudi ne bo zjutraj opravila v cerkvi. Šele popoldne, nekako ob treh, ko je bil Jezus križan na gori Kalvariji, bo v cerkvi spomin tega velepomembnega dogodka za človeštvo: bo čiščenje križa, med obredom bodo verniki lahko prejeli sv. obhajilo, da bodo tako še bolj deležni sadov Kristusovega odrešenja na Križu.

VELIKA SOBOTA je dan žalovanja ob Jezusu, ki leži v grobu. Post velike sobote traja do polnoči. Ko pade mrak, se zberejo verniki k praznovanju Velike noči, v kateri je pokazal Kristus svojo čudovito moč in je vstal od mrtvih. Ob petju velikonočne aleluje se vzradostijo srca vernih in zaživijo še bolj globoko, da so po Kristusu odrešeni in so od tedaj naprej še bolj božje ljudstvo. Ta velikonočna vigilijska, bedénjski večer, je zares primerna priprava na VELIKO NEDELJO, dan Kristusovega vstajenja.

Rojaki, rojakinje! Dajmo tudi mi letos vsak v svojem kraju ta véliki teden bolj doživeti skrivnosti Kristusovega trpljenja in odrešenja, kot smo ga doslej.

NAPIS NA VELIKONOČNI SVEČI IN NJEN BLAGOSLOV

Kristus včeraj in danes /
Začetek in Konec /
Alfa in Omega /
Njegovi so časi in vekovi /
Njemu slava in oblast /
na vse veke vekov.
Amen.

NAŠA LUČ

izhaja vsak mesec razen julija in septembra (desetkrat na leto). Bratom in sestram slovenske krvi po Zapadni Evropi želi biti v razvedrilo, veselje in podučilo.

Dopise za številko, ki izide konec meseca, pošljite vsaj do prvega v mesecu poverjeniku v bližini ali naravnost uredništvu v Celovec.

Če naročiš list tako, da ti ga pošiljajo naravnost iz Celovca, stane letno 28 šilingov, 48 bfrs, 400 ffrs, 4 hol. guld., 4.50 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1 dolar in pol. — Za ceno oglasov piši na upravo lista.

Naročnino in darove za list sprejemajo listovi poverjeniki po raznih deželah. Lahko pošlješ oboje tudi naravnost na upravo.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

imata naslov: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. · Založba Družbe sv. Mohorja v Celovcu. — Tiska Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. · Printed in Austria

ČEMU VSE TO?

Cerkveno leto, ki je spominsko oživljanje Kristusovega življenja, skuša na različne načine pospeševati naše krščansko življenje.

V postnem času nas želi v pomnoženih molitvi in pokori notranje očistiti ter nas tako tem primerneje pripraviti na praznik Gospodovega zmagozslavlja.

Priznamo, da je o tej želji Cerkve laže govoriti, kot jo uresničiti. Živimo namreč v okolju, v katerem je globoko padel smisel za vse, kar se ne da meriti z denarnimi enotami in kar ne odgovarja nagnjenju k temu ali onemu čutnemu užitku. Valuta duhovnih vrednot je pri današnjem človeku padla na ničlo.

Vidimo in čutimo, da svet drvi v čisto nasprotno smer, kot nas vabi Cerkev. Kako se bomo mogli dvigniti nad okolico, ki nas z vso silo pritiska k tlom? Bomo iskali opore?

V resnem odgovoru na pomembno vprašanje: „ČEMU VSE TO?“

Na to vprašanje moramo razumno odgovoriti samo pod vidikom našega KONČNEGA — ŽIVLJENJSKEGA CILJA, ki daje smisel našemu obstanku na zemlji.

Točno in jasno poznanje cilja je bistvene važnosti za vsako razumno delovanje. Cilj človeku narekuje izbiro potrebnih sredstev ter mu daje moči

v borbi z vedno novimi ovirami. Cilj je za nas to, kar je svetilnik v pristanu za mornarje na razburkanih valovih viharne noči.

Razume se, da ima vsak človek pred seboj vrsto ciljev, ki so manjši ali večji, bližnji ali daljni, ki se skladajo ali pa se izključujejo.

Kako bomo med temi številnimi cilji, ki nas vlečejo nase, uspeli napraviti tisto ravnotežje, od katerega zavisi uspeh in sreča našega življenja?

Samo tako, da jih bomo presojali pod vidikom našega končnega — življenjskega cilja. Ta cilj je najvažnejši. Vsi drugi cilji, pa naj bodo sami na sebi še tako plemeniti in lepi, morajo biti temu cilju **PODREJENI**. B.ti morajo **SREDSTVO** za doseglo glavnega cilja.

+

Kaj je torej cilj našega življenja?

To je vprašanje, ki si ga moramo neprestano stavljati, če nočemo, da bomo kot zgubljeni tavalili po zemlji.

Cilj našega življenja ne more biti kar si bođi; je gotovo nekaj velikega, važnega in lepega.

Cilj našega življenja je **SREČA**.

A ne neka sreča enodnevnica, temveč **POPOLNA** sreča, ki izključuje vsako zlo, ki je trajna ter uteši um in voljo.

Kje bomo dosegli to srečo?

Sami skušamo, da je vse, kar nam more nuditi ta svet, tako mirljivo, tako kratkotrajno, tako malenkostno, da nikakor ne more trajno zadovoljiti in utešiti človeškega srca, ki hrepeni po sreči.

Zato moramo dati prav sv. Bernardu, ki prav: „Človeškega srca ne more utešiti nobena reč, ki je manjša od Boga.“

Nedelja, 18. marca: TIHA nedelja.
Nedelja, 25. marca: CVETNA nedelja.
Četrtek, 29. marca: VELIKI četrtek.
Petek, 30. marca: VELIKI petek.
Sobota, 31. marca: VELIKA sobota.
Nedelja, 1. aprila: VELIKONOČNA NED.

Naš cilj, naš življenjski cilj ne more tedaj biti nobena NETRAJNA dobrina, temveč BOG SAM IN NAŠA BLAŽENOST V NJEM.

+
Ko smo na jasnem glede cilja, nam ne bo težko pravilno odgovoriti na silno važno vprašanje: „Kaj je življenje? Čemu živimo?“

Če je Bog naš cilj, je življenje POT k Bogu, pot v ljubo domačijo, kot lepo pravi Aleš Ušeničnik. Na zemlji smo potniki, tujci in gostje, ki hitimo domov.

„Življenje je pogosto težko potovanje. Podobno je potovanju po morju. Morje je pogosto v harno. Tedaj ječi in valovi, se dviga in bije ob brežne in pečne.

Tako so v življenju viharji, skušnjave in boji.

Toda saj ni daleč pristanišče, pristan miru in sreče. Brod plava in plava, in glej, — življenje je že za nami. Kakor se ob morju izgublajo livade in mesta, tako so izginili dnevi in sedaj vstaja pred nami srečni pristan, po katerem je vse dni hrepenelo srce. O pristan večnega blaženstva, kliče sv. Avguštín.“ (IS, XI. 105—106).

+
Smisel našega življenja je torej, da smo na poti proti omenjenemu cilju.

A na tej poti smo le, če živimo v POSVEČUJOČI MILOSTI BOŽJI.

Vse drugo je brez smisla, izven cilja, mimo cilja ali celo proti cilju!

Milost božja je temelj krščanskega pojmovanja o življenju.

Smisel človeškega življenja je biti v posvečujoči milosti božji.

To je popolnoma jasna verska resnica.

Ali se je zavedamo?

Ali mislimo na to, da je naše življenje nesmiselno, če nismo v milosti božji?

To je silna zadeva!

To je zadeva, od katere zavisi naše večno življenje ali večna smrt.

Veliki sv. Tomaž, ki je globoko dojel vrednost milosti božje, misli, da ima ves svet z vsem svojim bogastvom v božjih očeh manjšo vrednost kot en sam človek v posvečujoči milosti božji.

A če ima posvečujoča milost že v enem človeku tako silno vrednost, moremo skle-

pati, da je izguba milosti božje v eni sami duši večja katastrofa, kot če bi se zrušilo vse stvarno veselstvo . . .

Strašno je to načelo.

Ali je to sploh mogoče?

Da, mogoče je, res je, tako je!

O tem smo poučeni iz božjega razodetja.

+
Bratje in sestre, naj nasprotni tokovi št tako butajo ob čolnic našega življenja, mi se ne smemo oplahiti.

Mi vemo, kaj hočemo!

Mi se nočemo pustiti ogoljufati za življenje. Mi hočemo polno izpolniti svoje poslanstvo na zemlji.

Naš pogled je uprt v veliki cilj, ki daje smisel našemu življenju in uteho našemu hrepenenju. S poti, ki vodi k temu cilju, nas ne bo speljala nobena mikavnost kratkovidnega sveta.

Naš cilj je Bog in naša blaženost v Njem in temu velikemu cilju bomo podredili vse druge cilje.

Ako pa smo morda imeli nesrečo, da smo zašli na pot, ki ne vodi k cilju, bomo to v postnem času vestno popravili.

Tako bo naša duša, skrbno očiščena, veselo vzklikala v pozdrav Tistemu, ki je premagal smrt in postal porošstvo življenja.

Naj nas božja milost spremlja na tej življenjski poti!

V-ko.

Jezus moli na Oljski gori.

+
Vsak dober kristjan opravi o velikonočnem času svojo krščansko dolžnost.

Stati pod križem . . .

V evangeliju beremo o Mariji: „Ko so se dopolnili dnevi njenega očiščevanja po Mojzesovi postavi, so prinesli Jezusa v Jeruzalem . . . In Simeon je rekel Mariji, njegovi materi: „Glej, ta je postavljen v padec in v vstajenje mnogih v Izraelu, in v znamenje, kateremu se bo nasprotovalo - in tvojenje, kateremu se bo presunil meč bolečin - da jo lastno dušo bo presunil meč bolečin - da se razodenejo misli iz mnogih src.“ (Lk 2, 22, 34).

Ta trenutek Marija gotovo ni predvidela morja bolečin, skozi katerega je spremljala svojega Sina na Golgoti. Morda niti ni slutila tega, gotovo pa je v globoki veri in neomajnem zaupanju ponovila svojo odločitev: „Glej, dekla sem Gospodova, zgódi se mi po Tvoji besedi!“ (Lk 1, 38).

Dobrih 30 let nato se je Simeonova preokba izpolnila, izpolnila do zadnje pičice. Minili so klici „Hosana Sinu Davidovemu“, ki so spremljali Njenega Sina na cvetno nedeljo po jeruzalemskih ulicah. Eden Njegovih najožjih sodelavcev ga je za 30 srebrnikov prodal in s poljubom izdal. Najbolj verni Peter je v težki uri klecnil in se pred služkinjo velikega duhovnika zaklinjal: „Ne poznam tega človeka.“ In poulična drhal je že vpila: „Križaj ga! Križaj ga!“

Mati Odrešenikova in Devica verna pa je tudi v tej težki uri ohranila svojo vero, ko so se vsi prijatelji razbežali in v strahu poskrili. Skoro neopaženo je spremljala sprevod, ki se je vil proti Golgoti. In ko je naše odrešenje doseglo svoj višek, ko se je razvrh Kalvarije dvigal križ, tedaj:

„Mati žalostna je stala
zraven križa se jokala,
ko na njem je visel Sin.

V grenko žalost zatopljena
je nje duša prebodena
z mečem silnih bolečin . . .

Vidi Jezusa trpeti,
grehe ljudstva nase vzeti,
šibam vdati se voljno.“

Kljub vsej silni bolečini, ki jo je občutila in doživljala kot mati, Mati božjega Sina, „je stala poleg križa“, pravi evangelist (Jan 19. 25). Trpljenje in bolečina sta stiskala

Jezus nese težki križ.

njeno srce in dušo, a strla je nista. Ker je tudi v tej, človeško govorjeno, težko doumljivi uri ohranila božji pogled na skrivnost odrešenja, je bila njena prisotnost najtolažilnejša priča Kristusu v tej uri, da je njegova brezmejna ljubezen in brezkončna žrtve za človeški rod razumljena.

Ko je na svojem križevem potu Jezus srečal jokajoče jeruzalemske žene, jim je rekel: „Ne jokajte nad menoj!“ Svoji materi pa je ob križu v zavesti, da kljub svoji materinski boli misli in doživlja vesoljno poslanstvo in pomen žrtve, smrti in križa svojega Sina, izročil duhovno materinstvo nad vsemi ljudmi. S križa se je ozrl na zraven stoječega učenca Janeza kot na zastopnika in predstavnika drugih ter je rekel svoji materi: „Žena, glej tvoj sin!“

+

Ko se na križu odigrava najodločilnejši trenutek našega odrešenja, ko je zunanji videz, da sta smrt in zlo zmagala, nam Marija kaže, kako nam vera tudi v tem trenutku, v takih trenutkih odpira odrešilni pogled, daje moč.

Bratje in sestre!

Učimo se od Marije stati pod križem; učimo se od nje dajati svojemu trpljenju večno vrednost na ta način, da ga združimo s Kristusovim. Z usakim izmed nas ima Gospod svoje načrte in mi moramo verovati v te božje načrte in jih ljubiti. Živa in trdna vera v Boga, pogled na Marijino vero ob križu nam bosta dala v globino duše trdno prepričanje, ki ga nobena sila ne bo mogla streti in na obzorju bomo spoznali prue žarke prelepega velikonočnega jutra, Jezusovega vstajenja, napovedovalca tudi našega vstajenja in rešenja.

N-ko.

Slučaj?

Bilo je neke sobote v postu l. 1938. V neki župniji na Gorenjskem se je naslednji dan, v nedeljo zjutraj, imel pričeti misijon. P'sec teh vrstic je bil v zakristiji in se je pravkar odpravljal, da bi zbrane šolske otroke v cerkvi s kratkim nagovorčkom pripravil na sv. spoved. Kar plane v zakristijo domači župnik: „Smrtna nesreča se je pripetila tukaj v vasi, takoj moram tja s sv. oljem. Če boste z govorom prej končali, začnite kar spovedovati otroke. Vrnem se, ko opravim vse potrebno.”

Pri večerji sem zvedel več o tej nesreči. V vasi so podirali hiše, da bi napravili lepšo in širšo cesto. Med delavci, ki so podirali, je bil tudi neki domačin. Ko je v jutru tiste sobote šla mimo njih neka postarna žena, se je pričel iz nje norčevati:

„Mama, pravijo, da se bo jutri zjutraj pri nas začel misijon in da mora med misijonom vsak iti k spovedi. Jaz že dvajset let nisem bil pri spovedi, pa tudi sedaj ne grem. To je samo za stare ljudi, kakor ste vi.”

Popoldne se je zgodila nesreča. Pri podiranju se je zrušilo ostrešje in zgrmelo na tla. Vsi delavci so se pravočano umaknili razen enega. Zadelo ga je težko bruno in mu je skoraj dobesedno sploščilo glavo. Bil je takoj mrtev. Župnik mu je mogel samo pogojno podeliti sv. maziljenje.

Bil je sramotilec, ki se je zjutraj norčeval iz spovedi.

(J. K.)

Zgodba velikega rabina

KDO JE BIL IZRAEL ZOLL?

Bil je potomec judovske rodovine, ki pozna svoje prednike po imenih 400 let nazaj. Mnogi izmed prednikov so bili rabini (judovski duhovniki). Sam je bil rojen na Poljskem. Postal je tudi on rabin. Prišel je v Italijo in postal profesor judovske vere na vseučilišču v Padovi. Več let je bil rabin tudi v Trstu. Končno je bil veliki rabin v Rimu.

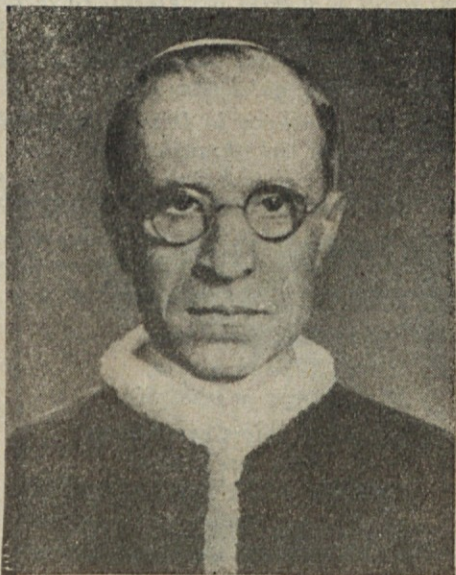
Po spreobrnjenju - prestopil je v katoliško vero - je postal profesor hebrejskega in aramejskega jezika in slovstva na rimskem papeškem svetopisemskem institutu.

NJEGOVA POT DO KRŠČANSTVA

Mladost je, kakor je sam p'sal, nedolžno preživel. V 7. letu je hudo zbolel. Nekje je slišal o Jezusu: „Ki odjemlješ grehe sveta, usmili se nas.” Ni še razumel, kaj je to greh.

Ko je imel nekako 20 let, je začel čitati evangelijske, ponoči pa je razmišljal o njih. Kakor magnet ga je vlekla k sebi Jezusova brezmejná dobrota. Jezus je zato blestel pred njim kot najvišji in najpopolnejši izraz božje dobrote. Žal pa je take dobrote na kristjanih premalo videl. Silno ga je bolela protijudovska miselnost, ki se je sprevergla v odkrito preziranje in sovraštvo do Judov.

Nekega poletnega jutra v vojnem letu 1917., ko je tudi sam nepopisno trpel, je poln zaupanja klical: „KRISTUS, REŠI ME!” Že je slutil, da je Kristus od prerokov napovedani Mesija. Poleg evangelijskih je čital tudi liste sv. Pavla, Kempčanovo „Hojo za Kristusom” in spise obeh judovskih spreobrnjenih bratov Teodora in Alfonza Ratisbonna.

V začetku marca obhaja 80-letnico svojega življenja papež Pij XII. Kot nasledniku sv. Petra mu je izročeno vodstvo Kristusove črede na zemlji. Molimo, da bi jo prav in varno vodil še naprej!

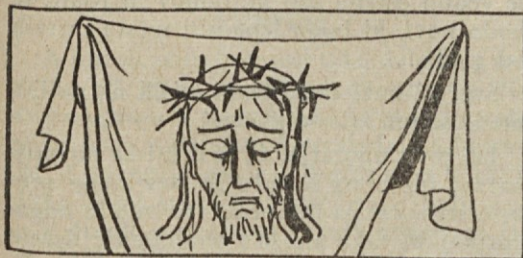
Prvi vzrok za njegovo spreobrnjenje je bil Bog sam, katerega je Zolli tako iskreno iskal.

Drugi vzrok je bila bolečina, trpljenje. Sam je rekel, da je bolečina babica vsega, kar velikega nastane na svetu. Že leta 1917. je v strašnem trpljenju zaklical h Kristusu, a ta kl'c je zopet za desetletja zaprl v svoje srce kakor v školjko, ki je dalo iz svojih bolečnin porojeno spreobrnjenje. Kajti le v bolečini rojeni iz ljubezni in v ljubezni združeni z bolečino, govori BOG.

Tretji povod pa je bil papež Pij XII. sam. Nemci so namreč pr'tiskali med vojno na rimsko judovsko občino. Pomagal jim je papež, ki je proti cerkveno-pravnim določbam dovolil, da so Jude skrivali po rimskih župniščih in samostanih. Zolli piše, da je bilo to resnično zmagoslavje zapovedi ljubezni, ki jo je tako naročal Kristus.

Videli smo, da je bilo na Zollijevi poti mnogo ovir do Kristusovega spoznanja, a tudi mnogo pripomočkov, a glavni vzrok je bilo njegovo nepokvarjeno srce, ki je tako vztrajno klicalo Kristusa, da se mu ta ni mogel odreči. Zolli je veroval Kristusovim besedam: „Iščite in boste našli, trkajte in se vam bo odprlo!”.

Zaključimo tudi mi to branje o spreobrnitvi VELIKEGA RIMSKEGA RABINA z njegovimi lastnimi besedami: „Človeštvo je lačno in žejno Boga, zato je v vseh časih in po vseh deželah prihajalo k Bogu. Izšli smo iz Boga, zato se hočemo povrniti k Njemu. Eni po tej poti, drugi po drugi; eni po široki cesarski cesti, drugi pa kar počez, čez drn in strn. Nekateri na tej poti pojó, drugi pa jokajo. Eni puščajo za seboj sledove krvi, ki jim teče iz ranjenih nog; drugi gredoč trgajo rože. Vendar bodo prej ali slej vsi prišli k podnožju prestola božjega veličastva, k vznožju Kristusovega križa. Poti je mnogo, a cilj je en sam.” I v a n .

Pred dogodki

(Nadaljevanje)

3. Skrivnost

Kardinal Cereje'ra iz Lizbone na Portugalskem je končno leta 1946. povedal, da je tudi tretji del skrivnosti napisan, a da je spravljen v zapečatenem pismu, kajti Lucija pravi, da se sme p.smo odpreti šele leta 1960. Iz vsega, kar je znano, se more sklepati, da je Bog poveril brezmadežnemu Marijinemu Srcu nalogo, da v tem času reši svet. Pred nami so torej pomembni dogodki.

Potrđilo vere v fatimsko Marijino sporočilo se kaže tudi v tem, kakor pravijo, da je sedanji papež 4 dni zaporedoma pred proglasitvijo resnice o Marijinem vnebovzetju 1. nov. 1950. videl isti čudež, kot so ga videle množice 17. okt. 1917 v Fatimi.

Končno omenimo še dogodek, ki je v „veliki skrivnosti” postavljen kot zelo pomembna zadeva, da pride do zmage Marijinega Srca. To je posvetitev Rusije po papežu, vrhovnem past'rju Cerkve. Izvršil jo je sv. oče v posebnem pismu, ki ga je naslovil na praznik slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda na narode Rusije (7. julija 1952). S tem se je, tako menijo, izpolnila Marijina želja in napoved. Sedaj pa pridejo dogodki, Bog ve kakšni, v katerih bo pokazalo svojo moč in zmago brezmadežno Marijino Srce...

4. Zgolj slučajnosti?

Kako so fatimski dogodki res nekaj pomembnega, odseva tudi iz nekaterih stvari, ki čudovito sovpadajo z njimi.

Prikazovanja v Fatimi so se vršila v času od 13. maja do 13. oktobra 1917., medtem ko se je prav na drugem koncu Evrope v istem času odigravala boljševiška revolucija. Dne 16. aprila 1917 je prišel Lenin v Petrograd in 7. novembra 1917. so prevzeli komunisti oblast v Rusiji. (Kdo bi tedaj mislil, da bo ta dogodek v Rusiji imel tak pomen za svet čez 25–35 let! Marija pa jasno ve, ko govori, da bo mir, ko se Rusija spreobrne).

Prav na isti dan in ob isti uri, ko se je Marija v Fatimi prvič prikazala, je bil v sikstinski kapeli v Rimu posvečen za škofa Evgen Pacelli, sedanji papež Pij XII. To je bilo 13. maja 1917. (Kdo bi mogel tedaj kaj ta-

kega misliti, da bo prav ta škof izvršil čez toliko let Marij'no željo, da ji posveti svet in Rusijo. Bo morda ostal živ, dokler ne zmaga Marijino brezmadežno Srce?).

Prav isto leto 1917. je podaril neki dobrotnik v Rimu na Monte Parioli Sveti stolici zemljišče. Tedanji papež Benedikt XV. je odločil, da se na njem zgradi mednarodno svetišče v čast Marij'nemu brezmadežnemu Srcu.

Na isti dan, ko je Pij XII. 31. okt. 1942. posvetil človeštvo Marij'nemu Srcu, so armade zaveznikov ustavile nemško-italijansko prodiranje v Egiptu pri El-Alamainu po 8 dnevih ofenzive. Od tedaj naprej je začela moč kljukastega kr'ža pojemati.

Portugalska je doživela od leta 1910. do 1926. kar 16. revolucij in 40 ministrskih izmen. Na poseben način se je z nastopom Salazarja umirila in dežela Fatime je postala dežela miru.

Pet mesecev po posvetitvi Rusije Marij'nemu Srcu je končal igrati svojo vlogo v svetu Stalin...

Ta dejstva gotovo niso samo slučajnosti. Vendar je prav, da zaključimo poročila z besedami libbonskega kardinala:

„Mnogi se brigajo in so polni radovednosti glede skrivnosti, ki jo je naša ljuba Gospa sporočila 3 malim vidcem. Pozabijo pa, da je samo eno potrebno, namreč, da mi izpolnimo fatimska naročila.”

(Dalje prihodnjč)

KDOR IMA SRCE

**Kdor ima srce, zna za dom, solze,
za slovenske domovine raj.
Zanjo rad živi, zanjo hrepeni,
njo, le njo bo ljubil vekomaj.**

**Čvrst Slovencev rod vam prebiva tod,
oj prijaznost čista tu cvetě.
Vsak prijat'lja ima; zvest' objame ga,
to navada stara tukaj je.**

**Od snežnih planin do trtic dolin
mile pesmice povsod pojó.
Slovenč je rad vesel, kaj da ne bi pel,
njemu pesmi iz srca tekó.**

Narodna pesem

Beda v svetu

Socialna prizadevnost zadnjih 100 let je v zapadnem svetu dosegla ogromne uspehe. Posrečilo se ji je iz širokih množic ljudstva izgnati bedo in revščino.

Danes je vsaj skromni obstanek zagotovljen skoro vsem, ki imajo dobro voljo.

Hvala Bogu!

A na žalost moramo priznati, da ni povsod tako. Zapad je le majhen odsek zemeljske oble. Nad večjim delom sveta še vedno gospoduje LAKOTA. Še vedno 30 milijonov ljudi umira od lakote. Dve tretjini človeštva sta še v tem času nezadostno hranjeni.

In kar še povečava zaskrbljenost, je dejstvo, da se odstotek preslabo hranjenega človeštva ne manjša, temveč večja. Strokovnjaki namreč cenijo, da je pred 30 leti 50% ljudi bilo nezadostno hranjenih, a danes jih je že 65%.

Ustavimo se za hip pri nekaterih najboljših kričečih primerih!

KITAJSKA

Na Kitajskem je v tekočem stoletju 100 milijonov ljudi pomrlo od lakote. Enoličnost njihove bedne prehrane povzroča „beriberi“, bolezen pomanjkanja. Reči smemo, da skoraj vseh 450 milijonov Kitajcev živi v neprestani revščini.

Anton Zishka takole opisuje katastrofo, ki je 1931 nastala ob poplavi reke Yank-Tse-Kiang: „Nepopisna lakota je pobirala ljudi v stotisočih, v milijonih. Zunanji svet tega navidezno še opazil ni. Kitajska je daleč, so si mislili ljudje. In velika. Če jih lakota odnese 30 milijonov, kaj zato? Saj jih še vedno ostane 220 milijonov in rodili se bodo novi, ki bodo izpolnili mesto mrtvih od glada...”

Svet ni imel časa, da bi mislil na milijone, ki so umirali od glada.”

Isti pisec opozarja, da je Kitajska po svoji naravi sposobna hraniti še številnejše prebivalstvo, kot ga ima sedaj. Krivdo in odgovornost za tako strašno obubožanje dežele nosi predvsem politika neodgovornih ljudi.

INDIJA

Tu žive neizmerne množice ljudstva, ki jih stalno ogroža lakota. Povprečni dohodki Indijca odgovarjajo komaj eni petindvajsetni dohodkov Angleža.

Uradno poročilo izjavlja, da so kmetje v Bengaliji često podvrženi takemu režimu prehrane, ki bi celo podgani ne dovolili več kot 5 tednov življenja. Razumljivo je, da ljudje v tem stanju nimajo potrebne odpornosti proti nalezljivimi boleznim. „Pol milijona indijskih vasi“, tako govori poročilo, „je natlačen h z ljudmi, ki so sestradaní, v obupnem fizičnem stanju, vezani na množico praznoverij in tradicij, ki ovirajo vsak napredek. Ti kmetje nimajo potrebne moči in ne volje, da bi svojo zemljo držali na primerni višini donosnosti. In še tisto malo, kar slabo organizirano delo le uspe izsiliti iz izčrpane zemlje, je razdeljeno tako krivično, da bednemu kmetu ostane bore malo.“

Te nesrečnike stiska žene v mesta, kjer upajo dobiti pomoči. Kalkuta je tako v nekaj letih narastla od 2 na 5 milijonov prebivalcev. Razumljivo je, da za velik del novodošlih ni strehe, hrane in ne kakršnegakoli zatočšča. Te množice žive na cesti... in vsako jutro posebni vozovi po ulicah pobirajo trupla siromakov, ki so ponoči umrli od lakote...

Indija je v pravem pomenu besede dežela gladu.

In ta strašni problem indijskega ljudstva bo vedno težji, ker prebivalstvo kljub vsemu narašča za 1 milijon duš letno.

A tudi za Indijo velja, kar smo rekli o Kitajski, da je namreč po svojih naravnih pogojih dovolj bogata, da bi mogla primerno hraniti še več ljudi. Strašna beda, ki vlada v tej ogromni deželi, je posledica razmer, za katere je odgovoren človek sam.

EVROPA

A niti ni potrebno seči tako daleč, da srečamo od glada izgledane okostnjake. Ne razpolagamo s podatki, ki bi nudili svežo sliko bede v deželah, kjer vladajo komunisti. A znano je, da je v Rusiji v letih 1919-1921 lakota uničila 12 milijonov ljudi.

V Italiji, kot govori anketa novejšega časa, 11% prebivalstva živi v skrajni bedi in

drugih 11% živi v revščini. Več kot 3 milijoni Italijanov ne uživajo ne mesa ne sladkorja in ne vina. Naslednji 3 milijoni si morejo teh dobrot privoščiti v zelo neznatni meri. V Neaplju samem 80.000 ljudi zjutraj ne ve, kaj bodo jedli čez dan.

Podobne so razmere v Španiji in Grčiji.

V Grčiji je bil že pred vojno povprečni letni dohodek prebivalstva najnižji v Evropi. Kako obupno mora biti socialno stanje v tej deželi šele po razdejanju, ki so ga povzročile vojna, tuja zasedba in komunistična revolucija?

Čeprav na Irskem trenutno vladajo ugodnejše razmere, bo vendar prav, če omenimo tragedijo tega naroda pred 100 leti. V letih 1846-1850 je na Irskem 700.000 ljudi pokosil glad, 800.000 pa se jih je rešilo te strašne smrti z begom v tujino. Od te nesreče se irski narod še do danes ni mogel dvigniti. V letu 1841 jih je bilo 8 in pol milijona, a leta 1951 samo 4 in četrt milijona. Po naravnih poti bi danes Irska mogla imeti 12 milijonov prebivalstva.

Za ostalo zapadno Evropo moramo pripomniti, da po mestih, posebno večjih, živi gotov del prebivalstva, ki je iz različnih razlogov obsojen na trajno bedo in uboštvo.

*

Lakota je sramoten žig na licu sodobne družbe, težka obsodba ekonomskega in socialnega reda ter silna nevarnost za mir v svetu.

Proti tej strašni šibi človeštva mora kulturni svet začeti pravo križarsko vojno.

Uspeh te vojne predpostavlja vsaj tri pogoje:

Prvi pogoj je temeljitejše poznanje naravnih zakladov in sredstev za njih smotrno izkorščanje. To nalogo morata izvršiti znanost in industrijska tehnika.

Drugi pogoj je ISKRENEJŠE PRIZNANJE ČLOVEKA PO ČLOVEKU, NARODA PO NARODU.

Ta pogoj zahteva več spoštovanja do bratstva. Če pomislimo, da si ena tretjina človeštva prilašča 85% vseh dohodkov sveta in da za ostali dve tretjini ostane samo še 15% dohodkov, bomo razumeli, kako daleč smo še od uresničitve tega drugega pogoja. V tej točki more samo globoko doživeti Kri-

stusov evangelij o pravičnosti in ljubezni postati učinkovito zdravilo.

Tretji pogoj je vzgoja človeka. Nevednost, nesposobnost, starokopitnost, lenoba in pokvarjenost mnogo prispevajo k bedi na svetu. Nujno je, da človeka dvignemo v moralnem, duhovnem, duševnem in strokovnem pogledu. Človek, naj živi kjerkoli na zemeljski obli, se mora vsestransko usposobiti za nove naloge v družbi.

Pred sodobnim človeštvom stoje torej silne naloge. A če to noče propasti, se jih mora lotiti pogumno in brez odlašanja.

V-ko.

Butare nesejo blagoslovit na cvetno nedeljo...

PRIDI POVEDAT

**Kadar boš ti vandrat šel,
pridi mi povedat,
da ti bom pomagala
punkeljček povezat'.**

**Punkeljček vezala bom,
milo se jokala bom,
milo se jokala bom
cele noči.**

**Kadar boš nazaj prišel,
pridi mi povedat,
da ti bom pomagala
punkeljček razvezat'.**

**Punkeljček razvez'vala bom,
sladko se smejala bom,
ker te bodo videle
spet moje oči.**

Narodna pesem

PEKEL

Cerezin je veselo šinil skozi žične ovire okrog naše kasarne in me odnesel v naravo. Bilo je to par let po prvi svetovni vojni v južnih krajih naše domovine. Vsepovsod je še ležal „vojni plen“ in po vsakem večjem dežju smo našli tudi kakšno človeško okostje. To me je zanimalo in bistro sem opazoval vse, ko me je Cerezin sopihajoč nesel navkreber v Selečko planino.

„Hej, oča, kam vodita ti dve poti?“ sem vprašal sključenega kmetiča. Prestrašen je zijal vame. Izza hrbta se mu je kadila pipa. Mislil je, da sem financar. Ko je videl, da nisem, se je veselo zasmel in potegnul svojo „krdžo“ — doma pridelan tobak.

„Desna pot pelje v samostan Treskavec, leva pa v Pekel,“ je odgovoril nekako negotovo. Še nekaj je rekel, a ga nisem razumel, ker me je Cerezin že z novo silo nesel v Pekel.

Peščena pot se je kmalu spremenila v grobo posušeno strugo gorskega potoka. Vse više in više sva se spenjala. Tu pa tam sva našla še vlažne kotanje in majhne tolmunčke, v katerih je bilo nekaj ribic. Nekatere so ob dotiku še dajale znake življenja. „Se-daj razumem,“ sem si rekel. „Temu kraju pravijo „pekel“, ker se narava čudno poigrava z vodo. Ampak od kod neki pridejo sem ribe in kam izginejo?“ Končno sem se znašel na kraju Pekla v polkrožni dolinici. Peščena in kamnita tla so bila še mokra.

Nikjer požiralnika, nikjer izvira, povsod le z mahovno pokrite stene, kar je še povečalo temno sivino kraja. Visoko nad navpičnimi stenami sem zagledal sončno svetlobo in blagodejno modrino neba.

Zazdelo se mi je, da mora nekako tako izgledati pekkel. Tedaj zaslišim tiho žuborenje vode. Kmalu najdem majhen izvireček, ki se je po par korakih zopet izgubljal pod steno. Poskušil sem vodo. Imela je čuden alkaličen okus. Razveselil sem se: „mineralna voda!“ Spet sem prislonil usta na curek. Sunek v vrat bi me skoraj prevrnil. Konj je bil tudi žejen in si je tudi on zahotel vode. Pustil sem mu jo.

Nazaj grede sem počasi se spuščajoč razmišljal, kako so prišle rube v strugo in kam so izginile. Kje je neki podzemsko jezero ali jama, ki v tej peščenj puščavi dela plimo in oseko? Zakaj niso ljudje izkoristili kislo vodo v zdravilne svrhe? V glavi mi je šumelo, da si nisem mogel dati odgovora na ta vprašanja. Vse mogoče in nemogoče misli so se mi vrtele v glavi in so končno obstale ob vprašanju: Kam pa gremo mi, ko umremo? Kaj je z nami po smrti? Čudno! Mnogo mineralnih vod sem že pil in vse so mi dajale misli o sladkosti življenja, ta pa mi jih daje o selitvi na drugi svet . . .

Kaj če ni voda strupena? — mi je zagozdelo po hrbtu.

„Ne boj se! V večno življenje boš šel in to tja, kamor si boš s tem življenjem na svetu zaslužil.“ Kdo je to rekel? Ozrem se okoli, pa ne najdem žive duše blizu. Le par martinčkov se igra na sončnih stenah gorskega potoka.

„Pusti to težko premišljevanje!“ se je zopet oglasilo. „Premlad si in ne ubijaj si glave s tem. Zgodilo se ti bo, kot če bi hotel Wagnerja igrati na glavnikove zobce.“

Trmasto sem se upiral glasu. Stari grški epigram (napis) pravi: „Nekoč kot jutranja zvezda svetil si med živimi, sedaj svetiš kot večernica med mrtvimi.“ Že davno so ljudje prav enako mislili.

„Ne modruj! Pogani so tako mislili,“ je govoril glas. — Sv. Pavel je hotel ljudem pojasniti o „nadnaravnih“ stvarnostih. Dante je hotel to opisati. In pesnik Vaughan pravi: „Če je zvezdo roka zaprla v grob, njeni zajeti plameni še vedno gorijo. Ko pa da roka zvezdi prostost, zasveti čez vso zemeljsko oblo skozi in skozi!“ To se pravi, da je pravega življenja na svetu prav malo, pokazalo se bo v polnosti šele v večnosti. Kaj drugega kot to je prišel Kristus ljudem na svet pojasniti!

○ trestj sem se hotel nadležnih misli, pa ni šlo. Zdelo se mi je, da se je ozka struga spremenila v podmorjico in skozi periskop sem gledal svoja dela, dobra in slaba in žal je bilo slabih več. — Naenkrat me je kar streslo. V hrbet sem dobil sunek. Ozrem se. Cerezin je bil, ki je klavrno capljal za mano. Zdramil sem se.

Zasmejal sem se. Zdel sem se sam sebi kot čisti umrli grški junak, ki na drugem svetu v bajkah še kar naprej hrani svoje sloke konje in ureja svoje dvokolnice.

Skočim na konja in se v diru požinem iz struge. Na križpotu sem srečal spet tistega očanca s pipo. Zvedavo me je gledal. Zagoneten smehljaj mi je pričal, da približno ve, skoz kakšen pekel sem šel, ker sem pil tisto vodo. Svoj čas jo je tudi on pil.

Pozneje mi jih je veliko priznalo, da bi kmalu pamet izgubili, ker so se napili one studenčnice. Jaz sem pa obratno po njej pamet dobil in se popravil, da so me vsi imeli odtlej za preveč resnega. Razume se, zakaj ni nobeden naredil zdravilišča iz tiste doline. Bi tudi nobenega ne mikalo še enkrat iti na spraševanje vestil!

Kaj pa Cerezin? Ta se je za čuda tudi popravil. Zagrabil je še vedno rad, ampak ne zares. Brčnil je tudi, a nikoli z jezo. Dvjal je še zmeraj rad po okoliških hribih in dolinah, ali v Pekel ga nisem mogel z nobeno silo več spraviti. No, saj tudi mene ni več tja vleklo.

Ap

Nemogoče zahtevajo . . .

Starši včasih zahtevajo od otrok **nemogoče stvari**. Zahtevajo, da bi otroci ljubili to, kar sami ne ljubijo in za kar sami nič ne žrtvujejo. Zahteve in trde besede smatrajo za vzgojo.

Hočejo n. pr., da bi **otrok znal slovensko**, sami pa za slovensko besedo **nič ne žrtvujejo**. Ni denarja za slovenske liste, ni denarja za Mohorjeve knjige (čeprav je denar za televizijo itd.) **Ljubezem je treba vzeti iz življenja, pa bo prešla v življenje**. Kako bodo otroci ljubili slovensko knjigo, ako je starši ne ljubijo in zanjo nič ne žrtvujejo?!

Opažamo nekatere pojave, na katere gledamo s psihološkega stališča z nezaupanjem.

Prvi pojav je ta: starši v premnogih primerih **ne uče otroka moliti** ali ga vsaj ne navajajo k redni molitvi in opuščajo pouk verskih resnic. Zanašajo se na katoliško šolo. Z molitvijo dobiva otrok osnovni verski pouk, n. pr. znamenje svetega križa mu po-

ve, da verujemo v versko resnico o sveti Trojici (troed nem Bogu). Še več je pa staršev, ki otroka s'cer nauče nekaj krščanskega nauka, a tega pouka ne vzamejo resno, ker se zanašajo na katoliško šolo. Kaj naj šele rečemo o starših, ki ne čutijo nobene dolžnosti, da bi dali otroka v katoliško šolo! Vsa vzgoja pri takih se navadno omeji na ukaze in prepovedi.

Drugi pojav: skrb staršev navaditi otroka na lepo vedenje. Presenečen sem bil nad pojavom, da nekateri starši pošljejo otroka pred šolsko dobo v plesno šolo. Otroka dajo menda tja zato, da bo bolj gibčen in da se bo privadil lepemu vedenju. Ne maram se spuščati v vprašanje, koliko je to potrebno ali primerno. Zdi se mi pa napačno z enega vidika. Otrok se tako že zgodaj navadi iskati nižjih nagibov, ki niso zaradi otrokove nerazvitosti v službi višjih nagibov, vrednot: praktično v otrokovi mladosti zaradi napačne vzgoje nikoli niso v službi višjih vrednot.

Otroka moraš učiti, da bo znal ločiti, da so mnoge druge reči še bolj važne, kot so lepe manire. Mora biti olikan zaradi spoštovanja do ljudi in iz ljubezni do Boga, ki ga moramo ljubiti tudi tako, da spoštujemo soljudi, ne pa zgolj zato, ker je tako obnašanje fino in elegantno. Vzgoja mora navajati in usposobiti otroka, da bo napredoval v izbranju in iskanju višjih nagibov. Če tega ni, začne tak otrok v mladeniški dobi opuščati verske dolžnosti in za kreposti izgubi smisel.

F. Fortunat Zorman, USA.

Ljubljenčki

Zgovoren je primer dveh bratov:

Jurij je bil vzoren otrok in vzoren učenec, obenem pa mamin ljubljenec. Vedno je bil silno priden, neverjetno vesten in pedanten, ubogljiv in obziren do mame. Njegov starejši brat pa je bil len, površen, za-

Dva naša „korenjaka“

nikrn, trmast in predrzen. Čim bolj je mama starejšemu oponašala mlajšega in mu ga stavila za zgled, tem bolj je bil trmast, objesten in len, tem rajši pa je tudi mlajšemu pri telovadbi in športu pokazal svojo telesno moč in spretnost ter ga tako pred tovariši izigraval in smešil. Jurij je bil res zelo rahel in občutljiv za vsako najmanjšo grajo, tako da ga je morala mama prestaviti v razred, kjer ni bilo tako „hudega“ učitelja. Pogosto je jokal in mamico v svojih zdihljajih celo ponoči privabil k postelji.

Do konca gimnazijskih študij sta se oba potegovala za ljubezen in prednost pri mami: eden kot vzoren otrok, drugi kot otrok brez skrbi.

Na univerzi pa sta oba odpovedala, nobeden ni končal študijev: Jurij zaradi občutljivosti in malodušnosti, starejši pa zaradi lenobe, ker se nikoli ni navadil resno delati, marveč je samo prepisoval in goljufal. Pri obeh pa je bil vzrok isti: vloge, ki sta jo pri materi igrala, v življenju nista mogla več. Častihlepna mati je oba pokvarila, čeprav je dobro hotela: enega s preveliko strogostjo, drugega s preveliko mehko. Tako je oba nesrečno odtujila življenju in družbi, v kateri se nikakor nista znašla.

(Iz knjige dr. Trstenjaka „Med ljudmi“.)

Darovala je svoje oči

Na francoski Rivieri (sredozemski obali) je v zelo skromnih razmerah živel kneginja Anjou Durassov. Pred dobrim letom pa je prejela iz Amerike presenetljivo sporočilo. V New Yorku je umrl milijonar A. M. Ross, ki je kneginjo v svoji oporoki določil kot glavno dednjo svojega premoženja. Kakor so ji ameriške oblasti sporočile, jo je čakalo nakazilo za 400 milijonov frankov.

Zgodovina ta dedščine pa nam razkriva nesebično in velikodušno žrtev. Kneginja Aleksandra Durasov izhaja iz zelo stare knežje rodovine Anjou, ki se je naselila na Francoskem pred kakimi 1000 leti. Nekoga dne so ji zdravniki povedali, da naj zaradi hude srčne bolezni računa z naglo smrtjo.

„Ta prerokba“ — tako pripoveduje kneginja Aleksandra sama — „je pripomogla k temu, da sem po prvem viharju obupa, ki se me je polotil, svoje življenje popolnoma predrugačila. Edini človek, za katerega sem še živela, je bil moj 17-letni sin Aleksej. Dati mu dobro vzgojo, to je bila moja zadnja velika naloga, katere pa nisem mogla rešiti, ker mi je manjkalo sredstev za to.

Ko sem preteklo pomlad slučajno brala v časopisih, da je neki Amerikanec, po imenu A. M. Ross, v nevarnosti, da oslepi, in bi ga moglo rešiti samo to, če bi mu kdo mogel dati svoje zdrave oči (transplantacija oči), sem se odločila, da mu pšem. Kot smrti zapisana mati sem ponudila svoje oči, če bi se zavezal, da bo skrbel za mojega sina do njegove polnoletnosti. Dnevi življenja so mi bili šteti. Vsak dan sem pričakovala konca. Zato bi moja žrtev vsaj k temu lahko doprinesla, da bi bil drug človek srečen, obenem pa bi pomagala svojemu otroku.

Toda na to pismo nisem nikdar dobila odgovora. Mislila sem že, da ga je prejemalek nápak tolmačil. Mogoče so v New Yorku sumili, da se za mojo pošteno ponudbo skriva beračenje.

Že dolgo nisem več mislila na to, da bi

o tej zadevi še kaj slišala, ko je sedaj iz Združenih držav dospelo sporočilo, da sem podedovala milijon dolarjev. Mož, ki sem mu hotela dati svoje oči, je medtem umrl. Zapustil mi je vse svoje premoženje.”

Kneginja je samo neznaten del svoje dedščine prepisala na svojega sina, večino pa je zapustila za dobre namene.

(Iz „Katholisches Sonntagsblatt“)

Žrtve

avtomobilskega prometa

Mnogo bralcev Naše luči si niti ne predstavljajo, kakšne žrtve povzroča današnji avtomobilski promet v zvezi z drugimi prometnimi vozili.

Večina prometnih nesreč se lahko brez nadaljnjega pripisuje pešču, kolesarju z in brez pomožnih motorčkov. Statistika je namreč pokazala, da, ako je policija pri dnevni prometni kontroli ugotovila 200 prometno kazenskih prestopkov v enem mestu, je od teh dvesto odpadlo 150 na pešce in kolesarje in ostalih 50 na avtomobiliste.

Danes imamo v Holandiji (enako tudi v raznih drugih državah) v mestih in predmestju posebne prehode z ene strani ceste na drugo stran. To so tako zvaní „zebra“ prehodi, kateri naj bi dali pešcem prednost prekoračiti cesto tudi v času, ko je avtomobilski promet v najhujšem diru po glavni cesti. Avtomobilisti in druga motorna vozila so namreč pred to „zebro“ primorani ustaviti svoja vozila, ter potrpežljivo počakati na pešca, ki se je ravno podal z ene strani na drugo.

Pešci, kot takšni v dobri zavesti, da imajo prednost prekoračiti „zebro“, tudi to storijo, akoprav prihaja od leve ali desne avtomobil.

Kdo naj v tem skrajnem momentu jamči, da ne odpovejo še dosedaj tako zveste zavore? Teda j je nesreča neizogibna! Kdo je potem kriv? Seveda vozač motornega vozila! — Sličnih slučajev bi lahko napisal na stotine, kar potrjuje tudi dejstvo, da je bilo v Holandiji v letu 1954 povzročeni h 30.613 nesreč, pri katerih je bilo 16.028 težko ranjenih in 1385 mrtvih oseb.

Samo v mesecu novembru 1955 je bilo v Holandiji 84 prometno smrtnih slučajev. To so številke, pri katerih se človeku lasje ježijo ter dajo povod biti skrajno oprezen na prometnih cestah, križiščih itd.

Nihče naj ne misli: „Jaz imam prednost.“ Pustimo prednost drugim, katerim se bolj mu di v nesrečo in morda celo v smrt.

Pazimo torej v prometu z vozilom in brez vozila!

Iz domačih krajev

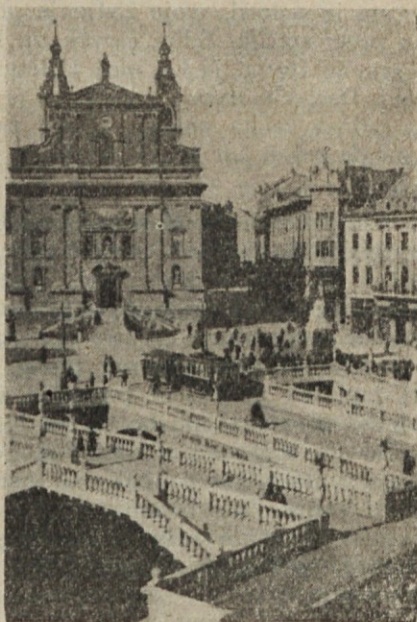
Potres in mraz

31. jan. je ob pol štirih zjutraj nastal okoli Ilirske Bistrice na Krasu potres. Čeprav je trajal glavni sunek le 7 sekund, je vendar povzročil veliko škode. Večino ljudi je zbudil že prvi sunek, ko so se oglasile živali. Vse se je zamajalo, v stenah je zapokalo, omet je začel padati na tla, omare so se odpirale. Bosi in v nočnih oblekah so se ljudje, sami ne vedo kako, znašli zunaj pred hišami. Nastal je poplah in negotovost. K sreči ni bilo nobene smrtne žrtve. Najbolj so prizadeta poslopja v Ilirski Bistrici, nadalje tudi v Trnovem, Topolcu, Jasenu in Kosezah. 30% hiš je močno poškodovanih, deloma prizadetih pa večina hiš.

Februarski mraz je krepko pritisnil tudi po Sloveniji. Tudi v Vipavski dolini in v Kopru je bilo zelo mraz. Vode v rekah, zlasti na Dravi, so močno upadle. Burja je na Krasu divjala s hitrostjo tudi do 140 km na uro.

V Kamniku so dokončali graditev novega vodovoda. — Tudi v Tržiču so si preskrbeli nov vodovod. — V Ajdovščini so ob starem kamnitem mostu čez Hubelj postavili novega iz lesa. Ta bo služil toliko časa, dokler ne bodo kamnitega povečali. — Tovarno mesnih izdelkov v Postojni nameravajo povečati. — V Kranju je bila razstava srednje-

veških narodnih noš. — Proslavili so v Ljubljani 100-letnico rojstva pesnika Antona Aškercu. — Na Kolobarju pri Uncu (pri Rakeku) so našli novo predzgodovinsko grobišče. — Nova šola v Ajdovščini je stala 47 milijonov dinarjev. — V premogovniku Za-

Franciška nska cerkev v LJUBLJANI. — Pred njo je Franciška nski trg s spomenikom pesnika dr. Frančeta Prešerna, zraven pa je Tromostovje čez Ljubljano.

gorje so odkrili nova nahajaljšča premoga. — V Sloveniji je 260 hudournikov. Dostlej so jih regulirali 25.

VERSKE VESTI

Oblasti so prepovedale vsakršno proslavo 80-letnice papeža P. ja XII. — Polcija je delala v zadnjem času spet nove težave duhovnikom na Primorskem. Zaprli so župni-

ka iz Limbuša pri Mariboru, ker je razobesil slovensko zastavo, a se na njej ni poznala rdeča zvezda. Tudi župnika iz Doba in Homca pri Kamniku sta pred sodiščem, ker sta zapisovala, kdaj so bili njuni farani krščeni, poročeni in birmani. Zelo veliko je pomanjkanje katekizemskih in mašnih knjig, ker oblasti nočejo dati papirja in tiskarne za njihov natisk.

MED NAŠIMI IZSELJENCI

ANGLIJA

Matične knjige: Poroki: V Bradfordu v cerkvi sv. Jožefa sta se poročila 27. januarja Brenda Low's in Roman Farkaš. — Prav tam pa 4. februarja Elisabeth Green in Franc Povšnar. — Čestitamo!

Preobleka: Blizu Newcastla (South Shields) sta bili preoblečeni za zdravniški misijonski sestri Žužkovi sestri iz Ljubljane dne 11. febr. V istem zavodu je bila preoblečena pred letom dr. Erlichova. Obe sestri sta zdravnici in sta dovršili vseučilšče v Madridu. Po dveletnem noviciatu bosta odšli v Indijo na misijonsko zdravniško delo.

Velikonočna spoved: Pred Veliko nočjo bo dana prilika za spoved v naslednjih krajih: 2. marca (prvi petek) zvečer v **Cannocku** ali **Aldridge**. — V soboto zjutraj, 3. marca v **Stoke on Trent**. — V soboto, 10. marca **Coventry**. — V soboto, 17. marca **Bedford**. — V soboto 24. marca bo ob 10. dop. sv. maša v **Aberdare** (južni Wales), popoldan ob 4. spoved v **Bargoed**. Na veliki četrtek zvečer (29. marca) v **Bradfordu**, na veliki petek ob 8. zjutraj v **Leedsu**, popoldan pa v **Rochdale**. — V **Londonu** pa bo po dogovoru. Tam bo tudi ob 11. dop. na Veliko nedeljo sv. maša in po maši blagoslov. — Vse podrobnosti in čas bodo posebej objavljene. Če bi kjer koli drugod želeli za spoved, se bomo dogovorili.

Blagoslov velikonočnih jedi bo v istih krajih kot lansko leto. V **Londonu** bomo dodali še „Naš dom“. Tudi za to bodo ure še sporočene.

BELGIJA

CHARLEROI-MONS

Naši pevci v okolici Charleroi se pr'dno pripravljajo na prireditev s petjem in igro, ki bo najbrž na velikonočni ponedeljek. Že sedaj vse prijazno vabijo na to edinstveno prireditev.

Zimo in mraz so posebno občutili naši rudarji-upokojenci. Poleg zadnjič omenjenih bolehajo tudi Vinko Mestnik v Gilly, Ivan Mlakar v Tertre in verjetno še mnogi drugi. V Charleroi so v bolnici Karel Erjavec, Miha Krofl in ga. Janežčeva. V Montigny se zdravi Marcela Ruk'n, ki se je oparila z vročo vodo, ko jo je nesla po ledenih tleh pred hišo. V Jolimont je v kliniki Andrej Gorjup in Rikardo Žagar iz Bray-a, medtem ko si njegova mama doma zdravi zlomljeno roko. V Obourg je še vedno mlajša Mlakarjeva hčerka iz Tertre.

V preteklem letu sta se poročili tudi gđc. Vilma Šuligoj in El'o Del Bello v kapeli Fat'ma, P'ronchamps, ter gđc. Helena Hvala in Florijan Tonelli v Farciennes-centre.

Smrtna kronka je zabeležila 2 nova slučaja: v rudniku St. Eugenie je končal svoje mlado življenje Emil Štulin, komaj poročen fant iz Gor. Tarb'lja v Benečiji. V Tertre pa je zaradi raka na pljučih zapustila štiri otročiče in žalujočega moža 32-letna Lidija Černetič, roj. Šaligoj iz Srednjega v Ben. Sloveniji. R. i. p!

LIMBURG-LIEGE

Naša slovenska šola v E'sdenju je spet dobila lep naraščaj. Tega se moramo vsi ve-

seliti. Sola je podlaga vsega dela za našo skupnost v tujini. Starše opozarjamo, da je vsako resno delo v šoli nemogoče, ako svojih otrok ne pošiljajo **redno** k pouku. Lepo bi bilo, ako bi se starši sami zanimali, kako se otroci v šoli obnašajo in kako napredujejo. Le ozko sodelovanje učitelja in staršev more roditi zaželene sadove! Številni zgledi to potrjujejo.

V januarju je bil redni **občni zbor Društva sv. Barbare**. V sestavi odbora se obetajo nekatere spremembe, ki bodo znane šele, ko bomo dobili pr'erno formulo, kako v osrednji odbor pritegniti mlajše iz Siomškovega krožka, ki je mladinski odsek Društva sv. Barbare.

Poroka: G. Maks Koželj ml. je sklenil zakonsko zvezo z gdč. Franc'en Vlayen. Iskreno čestitamo in želimo mnogo srečel!

Bolniki: Iz bolnice so se mogle vrniti gospe Božič, Golob in Zvahte, vse iz Eisdena. G. Štefan Rogelj, ki je bil tudi resno bolan, je ostal v domači oskrbi. Pri službi božji ga je kot pevovodja nadomestoval g. Elbin Bonk. G. Maks Koželj st. se začasno mudi v bolnici v Leuven-u. G. Kovačiču Antonu iz Mechelena se zdravje še ni obrnilo dosti na bolje. V domači bolniški oskrbi je že dalj časa rojak g. Kodra iz Waterscheia.

Tem in vsem, za katere še ne vemo, pošiljamo posebne pozdrave z željo, da bi jim bilo kmalu bolje.

FRANCIJA

Paciz

Sveta maša za Slovence bo v **marcu naslednje nedelje: 4., 18. in 25. marca. Pravtako bo sveta maša na Veliko noč, 1. aprila.** (Sv. maša je vsakičkrat ob petih popoldne, 80 rue Vaugirard).

Ker je naša osnovna krščanska dolžnost, da se pripravimo duhovno na praznik Kristusovega vstajenja, ki mora biti tudi naše vstajenje, zato bo maša ta mesec bolj pogosto. Vaš duhovnik pričakuje, da boste prihajali še v večjem številu. Vsakičkrat bo pol ure pred sveto mašo prilika za spoved.

30. 1. je bil na kili operiran Jurček **Meublat**, po operaciji pa je dobil še pljučnico.

Zdaj gre že na bolje. Želimo mu skorajšnje ga ozdravljenja, njegovi družini, ki pogreša skrbnega očeta, pa dosti poguma v težki preizkušnji.

Tours. — 6. februarja je bil krščen Julien Peter Marijan Retailleau, ki je na Svečnico s svojim prihodom razveselil mlado družino Munihove Juste iz Pr'morske. Tudi mi se veselimo z njo in z njenim dobrim možičkom.

Meuse. — Za Božič se je družina veterinarja g. Šfrerja Janka iz **Moullainville**, ki je poročen z zdravnico iz Madr'da, povečala. Mala hčerka je prišla delat družbo svojemu bratcu. Naše čestitke!

Herault. — Msgr. Jožef Kerec, ki je dolga leta deloval kot misijonar na Kitajskem, kjer je kot škofjski upravitelj vodil svojo škofijo in ki je pozneje, kot drugi duhovniki, bil od komunistov izgnan iz Kitajske, je koncem januarja prevzel župnijo v Montpellier. Njegov naslov je: Oratoire St. Antoine, Avenue du Pont-Juvénal, **Montpellier, Hérault**.

Ob nemški meji

MERLEBACH

Dne 8. januarja je **Jugoslovansko pevsko društvo „Triglav“** imelo svoj letni **občni zbor** z volitvijo odbora. Omeniti se pa mora, da je bilo zborovanje slabo obiskano od strani neaktivnih članov, to je ne-pevcev, ki mislijo, da je dovolj da svojo mesečno članarino redno plačujejo, in se ne zavedajo, da je dolžnost vsakega člana, udeleževati se mesečnih zborovanj, posebno pa še občnega zbora. Obžalovanja vredno je tudi, da se nekateri člani občnega zbora ne udeležujejo ravno iz vzroka, ker se bojijo sprejeti kako službo v odboru; navadno so pa ravno ti prvi, kateri izrekajo kritiko, ako ni vse v redu.

Pri volitvah je bil brez malih izjem izvoljen stari odbor z dosedanjim predsednikom Jerebom Jožetom na čelu.

Z velikim navdušenjem so pa navzoči zborovalci sprejeli in odobrili predlog, po katerem je bil nekdanji večletni tajnik **Ribič Franc** imenovan za častnega predsednika društva.

Ribič Franc si je pridobil velike zasluge za svoje kulturno delovanje pri pevskem društvu „Triglav“ kakor tudi v splošnem med našimi rojaki. Bil je izvrsten organizator različnih prireditev in se lahko trdi, da je velike načrte dovedel do uresničenja. Žalibog so njegove moči izčrpane po težki bolezni (kamen na pljučih), katera ga že skoro dve leti drži v postelji in je točasno v bolnici na Hochwaldu. Našim rojakom je g. Ribič Franc dobro znan tudi po svojih dopisih v „Naši luči“.

Odbor društva „Triglav“ pa v imenu svojih članov želi svojemu častnemu predsedniku olajšanje v njegovi težki bolezni in srečno leto 1956.

*

Kaj naj vam še sporočim?

Pač to, da je naš dobri **gospod Stanko** iz Merlebacha, v katerega se je, kot smo zadnjič sporočali, neki nerodnež z avtom zalezel in mu pri tem nekaj kosti na njegovi desni roki polomil, odpuščen iz bolnice in sedaj doma pestuje svojo bolno roko. Njegovo zdravstveno stanje se je že precej izboljšalo.

Vsi mu pa želimo, da bi čimprej popolnoma okrevel in da bi nas s svojo „Simco“, katera je pri tej nezgodi tudi veliko „bunko“ dobila in bo morala na „operacijo“, zopet lahko kaj kmalu obiskoval po različnih kolonijah.

-a -n.

HOLANDIJA

Kakor mesec januar, tako je bil tudi mesec februar v **znamenju volitev**.

Že v januarju smo izvolili dva nova odbora Društev sv. Barbare. Naša največja kolonija **Heerlerheide-Brunssum** ima letos sledeči odbor: predsednik: M. Železnik, podpredsednik M. Poglajen, 1. tajnik S. Strman, 2. tajnik D. Omerzu, 1. blagajnik L. Kajbič, 2. blagajnik O. Janush, preglednik J. Hladin, zastavonoša sta Edmund in Korber ml., knjižničar je Ambrož. Novemu odboru želimo veliko sreče in mnogo uspehov. — Staremu odboru pa na tem mestu izrekamo zahvalo za vse delo v korist skupnosti. Posebno se moramo zahvaliti neumornemu g. Baniču za vso njegovo skrb!

Na Lindenheuvel-nu pa so odbor samo obnovili z nekaterimi majhnimi spremembami. — Tudi **naši pevci** so se z novim letom znova navdušili za naše domače pesmi. Dru-go nedeljo v januarju so se zbrali pri Knezovih, kjer so izvolili v pomoč voditelju zborna Stanku Reberščku odbor, ki bo skrbel za redne pevske vaje in tudi reševal vse morebitne težave z namenom, da bi za čas, ko se spominjamo 25-letnega petja v naši koloniji, mogli naštudirati tudi kaj novih slovenskih pesmi, da se tako oddolžimo spominu onim, ki so začeli med nami s pevskim gibanjem.

Z novim letom je sedaj pri nas redno **slovenska služba božja** vsako drugo nedeljo v mesecu ob 1/2 10. uri dopoldne.

Tudi naš **Slovenski dekliski krožek** je dobil nove nageljčke v svoj „pušeljc“. Odbor je sledeč: predsednica Mici Konte, podpredsednica Sonja Domevšček, tajnica Hilda Železnik, 2. tajnica M. Primožič, blagajničarka Silva Poglajen, 2. blagajničarka Mici Čebin. Odsek za narodno petje vodi: Tina Strman in Rezi Kozole. Voditeljici naraščajnič (od 9. do 15. leta) pa sta Fini Drenovec Kozole in Cili Gril. Krajevni sestanki bodo vsakih 14 dni in sicer menjaje po domovih članic. Skupni sestanek s sestro Justino pa bo predvidoma vsak mesec. Za mesec maj imamo v načrtu **materinski dan!**

*

Poroka: Dne 28. januarja se je poročila gđc. Greta Movrn. Čestitamo!

Gospod **F. Mikolč** je postal 13. januarja nizozemski državljan. Vsi rojaki mu čestitamo s pripombo, da naj pomni, da državljanstvo ni narodnost in da „kri ni voda“; torej naj na našo skupnost ne pozabi. — Podobno čestitamo tudi g. **I. Senekovču**, ki je odprl dne 27. decembra 1955 svoj **obnovljeni gostinski lokal**. Pri otvoritvi so bili navzoči pevci „Zvona“, ki so v lokalu zapeli nekaj lepih narodnih pesmi. Tudi njemu naj veljajo naše iskrene čestitke s pripombo, kakor smo želeli tudi njegovemu sosedu Mikoliču.

Za Veliko noč bodo pri tukajšnjem slovenskem dušnem pastirju na razpolago **lepe velikonočne razglednice s slovenskim voščilom**. Rojaki, pošljimo svojim domačim naše krščanske razglednice in ne tujih.

NEMČIJA

Castrop-Rauxel III. — Danes omenjamo zvestega bralca „Naše luči“ in Mohorjevih knjig rojaka **Andreja Čopar** iz Zagorja ob Savi doma. 4. februarja je obhajal svoj 65. rojstni dan v Herxne-Holthausen, na Bladenhorst str. V Westfaliji b'va že 36 let. V zakonu z ženko Pavlo se mu je rodilo pet otrok, ki so vsi še živi in preskrbljeni. Želi-

DROBIŽ

(Iz Janežičeve torbe)

... Glas zvona se sliši pod vodo 321 krat dalj kakor v zraku.

... Belgijska flamska ljudska govornica imenuje avto „Snelpaardelooszonderspoorwegpetrolrijtuig“.

... Najstarejša gorska železnica na svetu je semerinška (Dunaj-Gradec). Zgradil jo je v l. 1848—1854 Ghega, ki je obenem zgradil tudi prvi veliki železniški (tkzv. semerinški) predor.

... Aspirin kot zdravilo je prvi uporabljal Dreser (1899).

... Vazelin izdelujejo iz petroleja.

... Pravi biseri se v kišu raztope. Po tem jih tudi spoznaš.

... Na Holandskem je 10.000 mlinov na veter.

... V človeškem telesu je toliko fosforja, da bi ga bilo dovolj za 2200 vžgalic.

... Avtor poznane pesmi „Valenc'a“ je z njo zaslužil v dveh letih okoli 26 milijonov frankov.

mo jima mnogo zadovoljstva in srečno pot, ko m'slita s s.nom, ki ima avtomobil, še enkrat obiskati domov'no.

Ravno tam je umrl na Osterstr. 4. septembra 1955 **Jožef Mohor**, roj. 1894 v Gržeči vasi (Leskovec pri Krškem). Rajni je šel na obisk v domače kraje. Dva dni po povratku je umrl. Zapušča žalujočo ženo, roj. Leskovar. Naj počiva v miru v vestfalski zemlji!

... Prva lokomotiva je bila dolga 4 metre; moderna lokomotiva brzega vlaka meri s tenderjem 25 metrov. Prve so tehtale 6 ton, današnje lokomotive pa tehtajo do 120 ton.

... Pečene ose so na Kitajskem velika delikatesa.

... Iz ene kravje kože izrežejo 100 do 200 podplatov.

... V eni uri porabi človek 400 litrov zraka.

... Puhачe stekla so poznali že okoli leta 3500 pred Kristusom v Egiptu.

... imajo v Kaliforniji (Whittier) mačko, ki ne prede?

... je aspirin kot zdravilo uporabljal prvi Dreser leta 1899)?

... Prva lokomotiva je bila dolga 4 metre, moderna lokomotiva brzega vlaka meri s tenderjem 25 metrov. Prve lokomotive so tehtale 6 ton, najnovejše pa do 120 ton.

... Nekateri ptiči imajo stokrat boljši vid kakor človek. Opazijo črva pri dnevni svetlobi na 100 metrov daleč!

Dragi Spod urednik!

Tudi jaz vam pišem ve, če ga boste znali p ti.

Ža Veliko noč bomo doma ose lepo dili. Dela ne bo -kalo + osak bo imel svoj t. Mama bo po la vse prostore, jaz ji bom pa šila vodo. ka bo pomila po o. T+če, to = naš mali po , bo pa pospravil li .

Potem bo mama spekla in raklala 5 el+a. Mi pa bomo barvali . Na Veliko noč bomo šli v , kjer bo tudi procesija.

Lepo vas pozdravlja čič Mil 1.

Vesele zgodbe

OTROŠKA PAMET

Bilo je v šoli. Učitelj je spraševal učence, če vedo, kdo je bil prvi komunist. Drug za drugim se učenci oglašajo. Prvi pravi: Adam in Eva, drugi pravi: Kajn; tretji reče: Mojzes je bil prvi komunist. Četrti pritrjuje, da sveti Trije kralji.

Učitelj strme posluša tako različne in zanimive odgovore. Ker si jih ni znal sam razložiti, vpraša učence, naj še povedo, zakaj je bil kdo od teh prvi komunist... Otroci drug za drugim odgovorijo:

Prvi: „Adam in Eva sta bila prva komunist, ker sta se postavila po robu Bogu.“
 Drugi: „Kajn je bil prvi komunist, saj je ubil brata.“
 Tretji: „Ni res! Mojzes je bil prvi, ker je ljudi zvalil v puščavo, da so vsi poginili...“
 A četrti razlaga, da so bili prvi komunisti sveti Trije kralji, ker so šli za zvezdo, pa so le štalo našli... (Iz „Misli“).

Z DREVESA JE PADEL

Petrček je moral paziti na mlajšega Jurčka, ker je bil vseh muh poln in je najrajši plezal po drevesih. Da bi ga odvrnil od tega početja, mu je kar naprej pridigal, da če bo plezal po drevesih, bo padel z drevesa in se bo ubil.

Jurček si je besede dobro zapomnil, od plezanja pa ni prav nič odjenjal. Ko se je ob neki priliki Petrček nekoliko oddaljil, je hitro porabil priliko in splezal na drevo. Toda, smola! Veja se je odlomila in Jurček je padel, kolikor je bil dolg in širok, v mehko travo; pri tem pa se mu ni nič naredilo. Petrček je zaslišal padec in Jurčkov vzklik. Pritekel je ves preplašen in buljil v malega bratca, ležečega v travi.

Jurček se s težavo obrne in ga žalostno vpraša: „Petrček, povej, ali sem se ubil?“

Po tisku tekstnega dela lista smo prejeli še sledečo vest:

Se k:

CHARLEROI — MONS

V bolnici Charleroi je zatisnil svoje trudne oči 60-letni rudar Karel Erjavec, doma iz Toplic pri Novem mestu. V tujini žalujeta za njim 2 sestri. N. v. m. p.

- ZA BISTRE GLAVE -

Križanka

1	2	3	4	5	6	7
8						9
10					11	
12				13		14
15					16	
17	18	19		20		

Navpično: 1 nosijo na cvetno nedeljo; 2 moško ime; 3 lurska reka; 4 žensko ime; 5 teža voza brez tovora; 6 in (hrvatsko); 7 moralen (z drugo besedo); 11 soglasnik; 16 nikalnica; 18 soglasnik; 19 samoglasnik.

Vodoravno: 1 gora nad Bohinjskim jezerom; 8 kraj v Beneški Sloveniji; 9 soglasnik; 10 fabrika; 12 judovski veliki duhovnik ob času Kristusovem; 13 samoglasnik; 14 soglasnik; 15 isto kot 9 vodoravno; 16 nikalnica; 17 prva mati; 20 član družine.

(Rešitev prihodnjič)

UGANKE

S črko D je naša reka,
 s K nam daje dosti mleka,
 s črko P je vedno prava,
 s T jo rada uživa krava.

(DREVA, KRAVA, PRAVA, TIRAVA)

Dvaintrideset dninarjev,
 belih mlinarjev,
 praznika nimajo
 niti nedelje
 v rdečem mlinu,
 kjer melje se, melje
 meni in tebi, hčeri in sinu?

(ZOBJE V USH)

Spomladi je bela,
 je sonca vesela.
 A ko je poletja polovica,
 rdeče žarijo ji lica.

(ČEŠNJA)

K prejšnji številki:

„Rešitev „Pustove križanke“:

Navp.: 1 riba, 2 Aron, 3 Bala, 4 Anam. — Vodor.: 1 Raba, 5 Iran, 6 bola, 7 anam.

Rešitev „Sestavljalnice“:

Barbara, Cecilija, Valerija.

Tomaž Gantar
Place J. Déstrée 2.
Châtelineau

PERIODIQUE

NAŠA LUČ**Za dobro volja**

Ribniška. — Ribniški možakar je prišel v banko po denar. Blagajnik mu je pomolil cel šop bankovcev ter ga opozoril, naj denar prešteje. Ribničan se pripravi šteti polahko tisočake: adn, dva, tri, štjeri, pjet — potem se pa možato odreže: „Če je blu do tukaj prou, bo naprej tudi“ in vtakne cel šop v žep in gre.

Tržaška. — Goričan je prišel v Trst, kjer je divjala huda burja. Ko pride k prijatelju, mu pravi: „No, danes sem pa zadovoljen. Naredil sem tako dobro delo, ki je veselilo sto ljudi...“ — „Pojdi, no!“ mu odvrne prijatelj, „kaj pa si naredil?“ — „Tekal sem po cesti za svojim klobukom, ki mi ga je burja vrgla na tla...“

Neapeljska. — Švicarski turist si je ogledoval Neapelj. Pogleda preko neke ograje na prostor, ki je bil očitno last kakega podjetja. Zagleda Napolitanca, ki leži v senči in si s klobukom pokriva lice. Zanimalo ga je in zakliče Napolitanca: „Hoj, kaj pa ti delaš tam? Kaj se ti je zgodilo?“ — „Nič,“ odvrne oni. „Čakam, da bo zašlo sonce, da bom nehal delati...“

Srečen par. — „Midva se z ženo najlepše razumeva,“ trdi mož. „Ona vidi samo moje napake, jaz pa samo njene.“

Mark Twain, znani pisatelj, je kot deček mnogokrat zamudil šolo. Zato ga je oče večkrat nabil. Nekoč mu je oče ob taki priložnosti dejal: „Verjemi mi, če si nemaren in te moram kaznovati zato, da me to huje boli kot tebe.“ — „Da, morebiti!“ se odreže mali Mark, „toda ne na istem kraju kot mene.“

Gospodinja in služkinja. — Gospa: „Micka! Zvečer bomo imeli goste. Tako imenitnih gostov še ni bilo v naši hiši. Zato ti bom zvečer rekla ‚Mary‘. Razumeš?“ — „Ra-

zumem, gospa,“ reče Micka. „Kako pa naj jaz vam rečem?“ — Gospa: „Trapal!“ — Micka: „Dobro, gospal!“

Ob koncu leta. — Malj je slišal govoriti starše, da bodo imeli deficit. Ker ni vedel, kaj to pomeni, je po večerji, ko so sedeli na divanu, vprašal ata: „Očka, kaj je to deficit?“ — „To je tisto, kar človeku ostane, kadar nima nobenega denarja več.“

Na sodniji. — Sodnik: „Obtoženec! Zakaj niste dragoceni prstan takoj oddali, ko ste ga našli? Ne veste, da je tako ravnanje utaja najdene reči?“ — „Vem, gospod sodnik. Toda na notranji strani prstana je vrezan napis: ‚Na veke tvoj!‘“

Zamorec prodaja mulo. — Zamorec je na trgu prodajal mulo. Vpraša ga neki mimoideči: „Ali vas je ta mula že kdaj z nogami udarila?“ — „Ne še,“ odvrne stari, „ali velikokrat je udarila tja, kjer sem ravno poprej bil.“

ČE IMAŠ TRDO GLAVO...

Ni zmeraj dobro, če ima človek trdo glavo. O tem bi vedel kaj povedati ameriški mornar John Pirson, ki je služil na neki ladji vojne mornarice.

Malo pred koncem službene dobe mu je padel na glavo srednje velik rešilni čoln. Johna so spravili v vojaško bolnico. Čez pičle tri tedne je bil zopet zdrav kot riba. Kmalu nato je zapustil mornarico in vojaško službo ter postal civilist. Misli je, da z vojaščino dolgo ne bo imel več opraviti. Toda čez nekaj tednov je prejel od mornariške uprave račun za 137 dolarjev in 35 centov zaradi „poškodovanja rešilnega čolna“.

SLOVENSKE RADIJSKE ODDAJE

Vatikanske radijske postaje so: vsak torek, četrtek in soboto ob 18. uri, vsako sredo pa ob 15. uri popoldne. Oddaje so na kratkih valovih (19,84 m: 25,67 m; 31,10 m in 41,21 m) in na enem srednjem valu (196 m).